

نقاط قوت الگوی ساندینیستا

ترجمه: محمد قربانی

ویرایش و انتشار: کارزار همبستگی با کوبا در ایران

این جزوه، ترجمه گزارشی است به زبان انگلیسی، که توسط دولت نیکاراگوئه تهیه و در ماه مه ۲۰۲۰ در پایگاه خبری تحلیلی تله‌سور منتشر شده است.

هرچند برخی مفاهیم و جهت‌گیری‌های مندرج در این گزارش (مانند تأکید بر «شاخص آزادی اقتصادی» به‌عنوان معیار توفیق در جذب سرمایه خارجی) مورد تأیید کارزار همبستگی با کوبا در ایران نیست، از نظر ما کلیت آن بازتاب‌دهنده کوشش‌های یک ملت کم‌شمار اما سرفراز است که طی چهار دهه کوشیده آینده‌اش را آن‌طور که خود می‌خواهد بسازد، نه آن‌گونه که امپریالیسم به ملت‌های امریکای مرکزی تحمیل می‌کرده است، و به همین دلیل، انتشار آن را در چارچوب مبارزات ضدامپریالیستی مردم ایران که بخش لاینفک مبارزه برای آزادی و عدالت است، سودمند می‌دانیم.

با انتشار آن در هر جا و به هر طریق که صلاح می‌دانید، در نشر حقایق مربوط به جنبش مترقی مردم امریکای لاتین سهم شویید.

نقاط قوت الگوی ساندینیستا

مترجم: محمد قربانی

ویرایش و انتشار: کارزار همبستگی با کوبا در ایران

به مناسبت چهل و یکمین سالگرد پیروزی انقلاب نیکاراگوئه

تیرماه ۱۳۹۸

نقاط قوت الگوی ساندینیستا

در سراسر تاریخ نیکاراگوئه، تنها در دو دولت جبهه ساندینیستا به منافع اکثریت عظیم مردم، یعنی فقرا اولویت داده شده است.

قدرت الگوی ساندینیستا بر شالوده خصلت‌ها و نتایج استوار است. خصلت‌های جبهه آزادی‌بخش ملی ساندینیستا (ج‌آمس) عبارتند از میهن‌دوستی، مردم‌گرایی، ترویج شمول و مشارکت به این مفهوم که مردم رئیس جمهور و مصداق قدرت عموم هستند. ج‌آمس مدافع منافع عامه است، مورد اعتماد مردم است، و از پایگاه اجتماعی و سیاسی و درجه بالایی از تعهد برخوردار است که به آن توانایی فراوانی برای سازماندهی و بسیج داوطلبانه جامعه نیکاراگوئه می‌دهد.

در مرحله کنونی انقلاب ساندینیستی، مردم به‌مثابه رهبران، همراه با نظام حاکمیتی مبتنی بر تدبیر، بر پایه ارزش‌ها و اصول خود طی سالیان دراز مبارزه به نتایج مهم اجتماعی، زیست‌محیطی، اقتصادی و تولیدی، دست یافته‌اند. خصایل و نتایج یادشده منبع قدرت الگوی ساندینیستاست. گروه‌های مخالف جبهه ساندینیستا، هم در گذشته و هم امروز از یک کانون سیاسی پیرو سیاست خارجی امریکای شمالی هدایت می‌شوند. جبهه ساندینیستا پشتیبان میهن‌دوست طیف‌های سیاسی نیکاراگوئه، وارث مبارزه ساندینو و سِلدون و سراسر تاریخ دفاع از حق تعیین سرنوشت، استقلال و حق حاکمیت ملی است. جبهه ساندینیستا پدر دموکراسی در نیکاراگوئه است. پیش از انتخابات سال ۱۹۸۴ چیزی به نام حق حاکمیت و انتخابات وجود نداشت. در سال ۱۹۹۰ ج‌آمس به اولین نیروی سیاسی متعهد به تغییر قدرت به‌طور صلح‌آمیز در نتیجه یک انتخابات آزاد و مستقل تبدیل شد.

از سال ۱۹۹۰ تا ۲۰۰۷، ج‌آمس به‌عنوان جریان مخالف خارج از دولت باقی ماند و در چارچوب قانون اساسی عمل کرد، حتی در دوره‌های وجود بحران‌های مدیریتی دولتی، ناشی از ضعف دولت مستقر. البته دموکراسی فراتر از فقط انتخابات است و جبههٔ ساندینیستا به ترویج گنجاندن و مشارکت توده‌های عظیم مردم نیکاراگوئه زیر مفهوم مردم به‌مثابهٔ رئیس‌جمهور و مصداق تجلی قدرت خلق، پرداخت. در سراسر تاریخ نیکاراگوئه، تنها در دو دولت جبههٔ ساندینیستا به منافع اکثریت عظیم مردم، یعنی فقرا اولویت داده شده است.

یکی از نقاط قوت الگوی «دولت آشتی و وحدت ملی» اعتمادی است که مردم به جبههٔ ساندینیستا و خرد فرمانده دانیل اورنگا برای دفاع از منافع فقرا، حتی در شرایط سخت، دارند؛ اعتمادی که در تاریخ نبرد علیه دوران حاکمیت سوموزا، نبرد دههٔ ۱۹۸۰ در مقابل کنترهای مورد حمایت سیا در دو دولت امریکای شمالی، سیاست مدیریتی از پایین، دفاع از منافع فرودستان در دوران شانزده‌سالهٔ دولت‌های نولیبرال و در دولت کنونی که در آن مردم نقش رهبر و دولت نقش یاور آن‌ها را دارد، و پیشرفت‌های چشمگیر به سود فقرا، زنان، بومیان، افریقایی‌تباران، یعنی اعتمادی که در عمل تاریخی آبدیده شده، ریشه دارد.

یکی دیگر از نقاط قوت این الگو سطح بالای تعهد به پایه‌های محکم اجتماعی و سیاسی و وفاداری و آمادگی آن برای ازخودگذشتگی است. این بنیاد توانایی فوق‌العادهٔ سازماندهی و بسیج مردم نیکاراگوئه را از طریق مشارکت داوطلبانه تشکیل می‌دهد که درصد زیادی از مردم، به‌خصوص جوانان و زنان را شامل می‌شود.

انقلاب مردمی ساندینیستا مراحل روشنی را از سر گذرانده است: در نخستین مرحله هدف رهایی ملی از استبداد بود؛ در دومین مرحله، دگرگونی‌های انقلابی برای مردم حاصل شد، اما نهایتاً هدف جان‌به‌دربردن از تهاجم وحشیانهٔ ایالات متحده طی یک دهه بود. در

مرحله سوم هدف دفاع از دستاوردهای انقلابی از در مقابل کوشش‌های نولیبرالیسم برای بازگشت به عقب می‌شد. مرحله کنونی مرحله چهارم است که مردم به‌عنوان رهبران، همراه با نظام حاکمیتی مبتنی بر تدبیر، بر مبنای ارزش‌ها و اصول خود طی سالیان دراز مبارزه به نتایج مهم اجتماعی، زیست‌محیطی، اقتصادی و تولیدی، دست یافته‌اند. مردم با افزایش مستمر آراء، فرمانده [دانیل اورتگا] را مورد تأیید قرار دادند: ۳۸ درصد در سال ۲۰۰۶، ۶۲ درصد در سال ۲۰۱۱، و ۷۲ درصد در سال ۲۰۱۶. توان فزاینده ج‌آمس و الگوی موفق آن، و نیز ضعف اپوزیسیون متلاشی، باعث شد عملکرد بخشی از اپوزیسیون و ایالات متحده نیکارگونه را به فهرست کودتاهای امپریالیستی این قرن بیفزاید: ونزوئلا (۲۰۰۲)، پاراگوئه (۲۰۱۲)، برزیل (۲۰۱۶)، بولیوی (۲۰۱۹).

بستن مسلحانه بزرگراه‌ها و خیابان‌ها؛ تهاجم مسلحانه به محله‌ها و خانه‌ها؛ آتش‌زدن ساختمان شهرداری و دیگر ساختمان‌ها، آتش‌زدن وسایل نقلیه و تجهیزات ساختمانی؛ غارت مغازه‌ها و کسبه؛ آدم‌ربایی، شکنجه و کشتار سان‌دینیست‌ها؛ در این غائله ۱۹۸ نفر از جمله ۲۴ پلیس جان خود را از دست دادند، به‌علاوه ۴۰۱ پلیس به ضرب گلوله مصدوم شدند؛ در این میان کارزار اخبار جعلی و جنگ روانی عظیم رسانه‌های جمعی را هم باید افزود. شکست کودتا و پیروزی مردم قدرت الگوی ما را نشان می‌دهد.

نقطه قوت اجتماعی

پروژه‌های اجتماعی دولت آشتی و وحدت ملی:

دولت آشتی و وحدت ملی الگوی توسعه انسانی و مشارکتی، دموکراسی پارلمانی و عدالت اجتماعی را تشویق و ترویج می‌کند، که به اشکال زیر خودنمایی می‌کند: دگرگونی در نظام سلامت، آموزش، و غیره، نظامی که در آن همه بتوانند بدون استثنا و تبعیض به امکانات دسترسی و حق استفاده از منافع آن را داشته باشند. اولویت دادن به سرمایه‌گذاری عمومی یا دولتی در عرصه‌های توسعه انسانی هر ساله در بودجه دولت آشتی و وحدت ملی تضمین

شده است، و در جهت تأمین نظام سلامت و آموزش رایگان و نیز امنیت، تغذیه، مراقبت و حمایت، همچنین داشتن حق مسکن درخور و مناسب مردم نیکاراگوئه به کار گرفته می‌شود.

گسترش توزیع آب آشامیدنی باکیفیت، خدمات برق‌رسانی و نیز احداث بزرگراه‌ها و جاده‌ها: جاده‌های جدید و برق تقریباً به سراسر کشور (۹۷/۵۷ درصد) و آب آشامیدنی به مناطقی که فاقد آن بودند برده شده است. ایجاد، گسترش و نوسازی بوستان‌ها در تمام شهرهای کشور انجام شده است. احداث بوستان‌های جدید و بهسازی بوستان‌های موجود. عمومی‌سازی ورزش در سطح ملی، در میان کودکان، بزرگسالان و جوانان، نه تنها از طریق ساخت فضاهای ورزشی جدید، بلکه با ترویج و تسهیل دسترسی عموم به ورزش و استفاده از گردشگاه‌ها.

نجات، حمایت، نگهداری، ترویج و اشاعه میراث تاریخی و فرهنگی، نگهداری از موزه‌ها، و نیز اجرای برنامه‌هایی که عموم بتوانند از آثار و مکان‌های تاریخی کشور دیدن کنند و با فرهنگ مردم به‌طور عام آشنا شوند.

در مورد حقوق کارگران، از حقوق کارگران پشتیبانی به عمل آمده است و فرهنگ کارآفرینی به اجرا گذاشته شده است، که به ترویج منابع جدید اشتغال کمک می‌کند.

در عرصه تأمین اجتماعی، عضویت کارگران، به‌ویژه در مناطق روستایی، در تعاونی‌ها و اتحادیه‌ها، همچنین کارگران خانگی و خویش‌فرما رشد یافته است. در زمینه مالکیت زمین‌های کشاورزی و واحدهای مسکونی، اسناد مالکیت به کسانی که در مناطق مختلف زندگی می‌کنند، بدون داشتن سند قانونی مالکیت، تحویل داده شده است.

در ارتباط با پیشگیری و مراقبت از خانواده، ما نه تنها به ترویج قوانین، بلکه به آموزش در تمام سطوح مراقبت و حمایت خانواده به طور عام پرداختیم. برای افراد با ناتوانی‌های متفاوت، ما فرهنگ احترام را تضمین کردیم، و اطمینان دادیم، صرف نظر از وضعیتشان، حق دسترسی به اشتغال و آموزش را دارند.

در مورد سالمندان، قوانینی به نفع سالمندان به تصویب رسیده دایر بر ایجاد مراکز مراقبت، تخفیف برای پرداخت بهای خدمات پایه (آب و برق) و تخفیف برای دسترسی به مکان‌های گردشگری. به همین ترتیب دولت آستی و وحدت ملی به توسعه موارد زیر پرداخت:

خانه مادران در نیکاراگوئه؛ مساعدت به مادران باردار پیش و بعد از زایمان.

مهرورزی به کودکان: هدف ایجاد انگیزه و شوق در دختران و پسران کمتر از شش سال است، روندی که پیش از تولد شروع می‌شود، با تشویق تغذیه با شیر مادر، سرپرستی، رشد و نمو و نیز مایه‌کوبی (واکسیناسیون) ادامه می‌یابد و سلامت، تغذیه و بهداشت فردی آن‌ها را تضمین می‌کند.

بسته‌های خوراک سبک: این شامل عرضه غذای دولتی توسط اولیا در مراکز آموزشی و نیز توزیع در مدارس به دختران و پسران می‌شود.

سوادآموزی جوانان و سالمندان: این برنامه به کسانی که فرصت تحصیل نداشته‌اند اجازه می‌دهد در زمانی کوتاه به تکمیل آن پردازند.

تسهیلات بدون بهره: این برنامه‌ای است برای زنان خویش فرما، که می‌توانند با دریافت

اعتبار و شرایط بهتر و بهره بانکی کمتر از هر بانک یا مؤسسه اعتباری از آن بهره‌مند شوند.

خدمات تلفنی: خدمات غیر حضوری به افراد معلول نظیر مشاوره پزشکی، ارسال دارو و بسته‌های غذایی، آموزش و نظایر آن از این طریق انجام می‌گیرد.

برنامه «سقف همبستگی»: شامل توزیع قرص‌های روی برای بهبود وضعیت سلامت خانواده‌هایی که به آن نیاز دارند.

تأمین مسکن: ساخت و تحویل خانه برای جماعتی که در فقر زندگی می‌کنند.

برنامه‌های تولیدی و غذایی: کاهش سوء تغذیه و فقر در کوتاه‌مدت با تحویل گاو، ماکیان و بذر میوه‌ها.

چارچوب قانونی برای تقویت دولت آستی و وحدت ملی مسیحیان و سوسیالیست‌ها و الگوی همبستگی:

دولت آستی و وحدت ملی از سال ۲۰۰۷ تا کنون به ترویج قوانین جدید و روزآمدسازی و مدرن کردن قوانین دیگر که در اولویت اعاده حقوق مردم نیکاراگوئه قرار دارند می‌پردازد. این قوانین قوانینی هستند که کیفیت بهتر زندگی شهروندان نیکاراگوئه را تضمین می‌کنند: ماده قانونی ۶۹۳، قانون استقلال تغذیه و امنیت غذایی؛ ماده قانونی ۷۲۱: قانون فروش اجتماعی داروها؛ و ماده قانونی ۸۴۲: قانون حمایت از حق مصرف‌کننده.

قوانین حمایت از خانواده و اعضای آن: ماده قانونی ۸۷۰، شاخص خانواده؛ ماده قانونی ۶۷۷، قانون ویژه تشویق ساخت‌وساز و دسترسی به خانه‌های ارزان‌قیمت؛ ماده قانونی ۶۸۸، قانون حمایت از تولید محصولات لبنی و تأمین شیر در مدارس؛ ماده قانونی ۷۱۸،

قانون حمایت از خانواده‌های دارای نوزادان چندقلو؛ و ماده قانونی ۷۲۰، قانون حمایت از سالمندان.

قوانین مربوط به حقوق افراد با نیازهای خاص: ماده قانونی ۶۷۵، قانون زبان اشاره برای ناشنویان در نیکاراگوئه؛ ماده قانونی ۶۵۰، قانون حمایت از حقوق بشر برای افراد مبتلا به بیماری‌های روحی؛ ماده قانونی ۷۶۳، قانون حمایت از معلولان.

قوانین ترویج برابری، عزت و تساوی حقوق آحاد شهروندان نیکاراگوئه: ماده قانونی ۶۴۸، قانون حقوق و فرصت‌های برابر؛ ماده قانونی ۷۵۷، قانون رفتار محترمانه و منصفانه با بومیان و افریقایی‌تباران.

قوانینی که زندگی بدون خشونت را ترویج می‌کند: ماده قانونی ۷۷۹، قانون جامع مقابله با خشونت علیه زنان و اصلاحات در ماده قانونی ۶۴۱، شاخص جرایم.

به رسمیت شناختن برنامه‌های اجتماعی دولت آشتی و وحدت ملی در سطح بین‌المللی:

سازمان‌های بین‌المللی مانند بانک توسعه کشورهای امریکایی، بانک جهانی، صندوق بین‌المللی پول، و برنامه جهانی غذا تأکید کرده‌اند که دولت نیکاراگوئه پیشرفت‌های چشمگیری در مورد مشکل کاهش فقر به‌طور کلی، ایجاد فرصت‌های شغلی و تولید مواد غذایی در روستاها برای خانواده‌ها و با حفظ سطح رشد بالاتر از بقیه کشورهای امریکای لاتین و کارائیب، عملکرد اقتصادی مثبت داشته است.

نقطه قوت زیست محیطی

از زمانی که دولت آشتی و وحدت ملی سکان سرنوشت کشور را به دست گرفت، سیاست

حفظ و دفاع از سرزمین مادری به اجرا گذاشته شد، که خود را در پیشنهادهای برنامه ملی توسعه انسانی متجلی ساخت. این خط‌مشی مبتنی است بر: برنامه‌های عمدتاً آموزشی در زمینه محیط زیست؛ دفاع و پاسداری از منابع طبیعی و توسعه جنگل‌ها؛ حفظ، بازیافت، جمع‌آوری و استفاده از آب؛ تخفیف، تطبیق، و مدیریت خطرات احتمالی در برابر تغییرات اقلیمی؛ مدیریت پایدار زمین؛ مهار آلودگی محیط زیست برای حفظ زیست‌بوم و سلامت انسان؛ و همچنین جلوگیری از تأثیر فعالیت‌های اقتصادی در محیط زیست کشور.

در چارچوب این سیاست، سال به سال، یک جهاد بزرگ ملی برای بازسازی جنگل به راه افتاده است، که بخشی از برنامه درازمدت ترمیم جنگل‌ها و نیز مناطقی است که در معرض کاهش مرغوبیت خاک قرار دارند. به این معنی، یک الگوی محلی جنگل‌سازی به کار گرفته شده تا جوامع بومی و افریقایی تبار سواحل کارائیب نیکاراگوئه فعالانه با همراهی کشاورزان در طول مرزهای اراضی کشاورزی همکاری کنند. از سوی دیگر، نیکاراگوئه مورد تأیید صندوق تعاونی کربن جنگل قرار گرفت که به واسطه آن جوامع روستایی ساکن جنگل‌های ساحل کارائیب، بوساواس و ایندیو مائیس، به کاهش جنگل‌زدایی و تضعیف جنگل و انتشار تقریباً ۱۱ میلیون تن دی‌اکسیدکربن و دریافت ۵۵ میلیون دلار در عرض پنج سال، نائل شدند. این هدف تنها ۵۰ درصد توان منطقه کارائیب در کاهش انتشار را نشان می‌دهد. این دستاورد از طریق برنامه ماره‌نا‌انده-رد پلاس با کمک بانک جهانی انجام شد.

توانمندی‌های فناورانه و فنی مارنا، اینتر، اینافور در همکاری با دولت‌های سواحل کارائیب، با تأسیس و اجرای نظام نظارتی، که اجازه نظارت و ضبط و تصدیق کاهش انتشار کربن و گازهای گلخانه‌ای مربوط به جنگل‌زدایی و روندهای تضعیف جنگل در سطح ملی و اقدام مستقیم به منظور ترمیم جنگل را می‌دهد، تقویت شده است.

در جست‌وجوی استفاده از منابع آب، ساخت منابع جمع‌آوری آب باران و مخازن برای

استفاده و بازیافت این مایع حیات بخش تشویق شده است. همه این‌ها در راهبرد ما درخصوص بازیافت و حفظ آب، ظرفیت آب در آبیگرهای رودخانه، حاصلخیزی خاک و حفظ تمام گیاهان و جانوران کشورمان، که بین ۷ تا ۸ درصد تنوع زیستی جهان را شامل می‌شود، می‌گنجد.

دولت آشتی و وحدت ملی در سطح بین‌المللی به شکل چشمگیری در دفاع از مام زمین ایستاد و صدایش را بلند کرد که همه انسانیت برای بازگرداندن پیامدهای تغییرات اقلیمی به وضعیت پیشین، بسیج شود. نیکاراگوئه پرچم کشورهای در حال توسعه در بحث‌های مختلف در کنوانسیون تغییرات اقلیمی سازمان ملل، با حفظ «اصول مشترک ولی مسئولیت‌های ناهمسان»، و «مسئولیت‌های تاریخی کشورهای در حال توسعه»، «اصل تعاون» و «اصل احترام به حق حاکمیت» را برافراشته است. به‌علاوه نیکاراگوئه بر ضرورت تعهد اخلاقی کشورهای توسعه‌یافته درخصوص تدارک مالی کشورهای در حال توسعه در زمینه کوشش‌هایشان در جهت تخفیف، تعدیل و جبران خرابی‌ها و خسارت‌های ناشی از آلودگی کشورهای توسعه‌یافته، تأکید می‌کند. نیکاراگوئه در کنوانسیون‌های تصمیم‌ساز مختلف مربوط به تغییرات اقلیمی مانند صندوق اقلیم سبز، کارگروه دائمی امور مالی، نهادهای تابعه و مانند آن‌ها حضور فعال دارد.

نیکاراگوئه توافقتنامه ۲۰۱۷ پاریس را امضا کرد، زیرا در بیشتر کشورهای جهان اجماعی وجود داشت که تعهدات سال ۲۰۱۵ پاریس برای پیشگیری از معدل جهانی افزایش دما به ۲ درجه سانتیگراد و رساندن آن به کمتر از ۱٫۵ درجه ناکافی است، و توافق کرد که حدنصاب کاهش گازهایمانند دی‌اکسیدکربن و متان در کشورهای در حال توسعه می‌باید افزایش یابد. بنابراین، موضع منحصر به فرد نیکاراگوئه در سال ۲۰۱۵، به موضع اجماع سال ۲۰۱۷ تبدیل شد.

دولت نیکاراگوئه به همکاری با جامعه بین‌المللی برای ترغیب اقدام جمعی درخصوص تغییرات اقلیمی، و حفظ موضع محکم و منسجم در دفاع از محیط زیست و تلاش در جهت تعدیل و تخفیف پیامدهای مخرب تغییرات اقلیمی ادامه داده است.

دولت ما به اهداف و تعهدات کنوانسیون تغییرات اقلیمی برای کاهش انتشار [گازهای گلخانه‌ای] که در گزارش‌های «همکاری‌های مصوب ملی» که اکنون در حال بررسی و اصلاح تعریف اهداف کاهش انتشار گازها در جو زمین است، جامعه عمل پوشانده است.

سیاست ملی تخفیف تغییرات اقلیمی و سازگاری با آن تعیین شده است. این سیاست بر توسعه پایدار، سازگاری با مدیریت بحران، نوآوری و استفاده بهینه از منابع، رویکرد بومی، برابری جنسیتی، مشارکت شهروندان، شفافیت اقدامات، تدارکات مالی، به‌رسمیت‌شناختن بومیان و جامعه بومی، و آموزش تغییرات اقلیمی استوار است.

نقطه قوت اقتصادی

صندوق بین‌المللی پول پیش‌بینی می‌کند که اقتصاد جهان در سال ۲۰۲۰ تا منفی ۳ درصد رکود خواهد داشت، بسیار بدتر از بحران مالی که در سال‌های ۲۰۰۹-۲۰۰۸ ثبت شد. کمیسیون اقتصادی کشورهای آمریکای لاتین و حوزه کارائیب در سازمان ملل در مورد آمریکای لاتین رقم منفی ۵/۳ درصد را برای سال ۲۰۲۰ پیش‌بینی می‌کند. از سوی دیگر، مطابق تخمین سازمان همکاری و توسعه اقتصادی اقداماتی نظیر آنچه اکنون در جریان است می‌تواند حجم اقتصاد جهان را تا منفی ۲ درصد در ماه کاهش دهد، یا سالانه منفی ۲۴ درصد، و آن را به سطح رکود بزرگ دهه ۱۹۳۰ نزدیک کند.

همه‌گیر شدن کووید-۱۹ در حال واردآوردن ضربه‌ای کاری به معاش در جهان است. بحران سلامت نیز تأثیر جدی بر فعالیت‌های اقتصادی دارد. داده‌های اولیه در پاسخ به این

فراگیری برای ربع اول سال ۲۰۲۰ نشان می‌دهد تولید ناخالص داخلی ایالات متحده ۴/۸ درصد افت داشته، بیشترین سقوط در سه‌ماهه اول سال از سال ۲۰۰۸ تاکنون به هنگام بحران مالی جهان، که در آن اقتصاد ایالات متحده تا ۴/۸ درصد منقبض شد.

براساس آمارهای نظام همگرایی امریکای مرکزی که از طریق دبیرخانه همگرایی اقتصادی امریکای مرکزی همراه با دبیرخانه اجرایی شورای مالی امریکای مرکزی منتشر شده، سناریوی به‌روزشده و دورنمای ارائه‌شده تا آوریل سال ۲۰۲۰ چنین است: تخمین برای سال ۲۰۲۰ کاهش حجم اقتصاد امریکای مرکزی به میزان ۶/۹ درصد و نرخ عمومی و ماندگار افزایش قیمت کالاها و خدمات (تورم) ۶/۰ درصد برای منطقه خواهد بود. تا سال ۲۰۲۱، کاهش حجم اقتصاد در سطح منطقه‌ای ۴/۱ درصد و تورم تخمینی برابر با ۹/۱ درصد خواهد بود.

برخی پیش‌بینی‌ها حاکی از فروغلتیدن ۲۹ میلیون نفر از جمعیت امریکای لاتین به قعر فقر، یعنی از دست رفتن یک دهه تلاش برای کاهش نابرابری‌های درآمدی است.

در رودرویی با چنین سناریوی ناخوشایند جهانی، دولت آشتی و وحدت ملی درهای اقتصاد را نبست و به قرنطینه مطلق رو نیاورد، چراکه در نیکاراگوئه ۸۰ درصد مشاغل غیررسمی هستند، برادران و خواهران کارگر به‌صورت روزمزدی امرار معاش می‌کنند، درعین حال که ۴۱ درصد جمعیت ما در روستا زندگی می‌کنند و هر روز باید خارج از خانه فعالیت کنند. [طبعاً] زندگی همه آن‌ها تحت تأثیر قرار خواهد گرفت. باید افزود که از بحران آوریل سال ۲۰۱۸ تاکنون تولید ناخالص ملی ما رکود منفی ۴ درصدی و در سال ۲۰۱۹ میلادی رکود منفی ۳/۹ درصدی را سپری کرده است.

دولت علاوه بر حضور در میدان و رودرویی با شیوع [کووید-۱۹] می‌بایست از خود در

مقابل حملات رسانه‌ها دفاع می‌کرد؛ رسانه‌هایی که شعار «در خانه بمانید» رهبران کودتای نافرجام را با هدف تخریب بیشتر اقتصاد، ایجاد مانع بر سر فعالیت‌های تولیدی و بازرگانی، که موجب ازدست‌رفتن بخش قابل توجهی از درآمد خانوار و بازده شرکت‌ها، به‌ویژه شرکت‌های کوچک و متوسط می‌شد، مطرح می‌کردند. سیاست دولت حمایت از دهقانان، کارگران غیررسمی، شرکت‌های کوچک و متوسط، به‌طور کلی فقرا، و اقتصاد ملی است.

راهبرد متوازن دولت آشتی و وحدت ملی، و الگوی همبستگی مسیحیان و سوسیالیست‌ها، از روز نخست، سرپا ننگه‌داشتن اقتصاد، کاهش فقر و سطح نابرابری، تشویق سیاست مالی و پولی متناسب با بحران، مانند بحرانی که ما اکنون با آن دست‌به‌گریبانیم بوده است، به‌منظور اجتناب از بروز فاجعه در تولید ناخالص ملی تا پایان سال ۲۰۲۰. سیر فعالیت‌های کشاورزی، حمل‌ونقل تولیدات و تأمین خدمات عمومی خانواده‌ها در روستا و شهر به نفع ما در جریان است؛ تأمین کالاها، مصرفی اساسی انجام شده، درحالی‌که سطح قیمت کالاها و خدمات روزمره مردم ثابت مانده است. این در مقایسه با دیگر کشورها که ترس از تغییرات ناگهانی قیمت‌ها به کمبود منجر می‌شود، متفاوت است.

سیاست پولی مناسب:

سیاست‌هایی که بانک مرکزی نیکاراگوئه به کار گرفته و اجرای مناسب متغیرهای بخش پولی منجر به تقویت ذخایر ناخالص بین‌المللی شده است. لذا، ذخایر ناخالص بین‌المللی در سال ۲۰۱۹ در سطح بالاتری از سال ۲۰۱۸ (۲۰۳۹۷/۴ میلیون دلار) بسته شد. نرخ مبادله همان‌طور که انتظار می‌رفت باقی ماند، تورم یک‌رقمی ثابت ماند و میزان کل نقدینگی در دست عموم (پایه پولی) به سطح ۳۴۰۴۷۷/۷ میلیون دلار، یعنی ۴۳۴۵ میلیون دلار بیشتر از سال ۲۰۱۸ رسید.

بودجه‌ریزی متناسب:

امور مالی دولت وضعیت مناسبی را برای سال ۲۰۱۹ نشان می‌دهد، کاربست بودجه و اجزای آن (هزینه‌های عمومی و مالیات‌ها) به شیوه‌ای حساب‌شده و محتاطانه انجام شد. در نتیجه، بدهی عمومی گرایش به کاهش را نشان می‌دهد. به همین منوال، الگوی مسیحی، سوسیالیستی و همبستگی با هدف ایجاد انگیزه‌های جذب بیشتر سرمایه به کشور در دستورکار قرار گرفت، به‌ویژه در بخش‌هایی با جهت‌گیری صادراتی، از جمله مناطق آزاد، گردشگری، معدن و جنگلداری.

حمایت از سرمایه‌گذاری:

دولت نیکاراگوئه تأثیر مثبت سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی را در اقتصادی مانند نیکاراگوئه به رسمیت می‌شناسد، لذا فعالانه و آشکارا به‌عنوان کشوری که به کارکنانش، جامعه و محیط زیست متعهد است، از سرمایه‌گذاری خارجی حمایت می‌کند.

انتصاب یک نماینده هماهنگ‌کننده برای تلاش در جهت تشویق سرمایه‌گذاری و تضمین توسعه چنین پروژه‌هایی تأیید مجدد موضع مثبت دولت در مورد سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی است.

نهاد رسمی تشویق سرمایه‌گذاری، برای نیکاراگوئه، به سبب بهترین نتیجه‌گیری در میان نهادهای مشوق سرمایه‌گذاری در جهان در سال ۲۰۱۲ مورد توجه «مؤسسه مطالعات تطبیقی تشویق سرمایه‌گذاری در جهان» قرار گرفت و گزارش آن را بانک جهانی، «شرکت تأمین مالی بین‌المللی»، و «مؤسسه سرمایه‌گذاری تضامنی چندجانبه» منتشر کردند.

گزارش آزادی اقتصادی:

مطابق گزارش اخیر «آزادی اقتصادی جهان» منتشره توسط انستیتو فریزر، اقتصاد

نیکاراگوئه از جمله آزادترین اقتصادها در جهان است. نیکاراگوئه در گزارش سال ۲۰۱۸ از میان ۱۶۲ کشور مقام ۵۴ با امتیاز ۲۷/۷ از ۱۰ را به دست آورد. این گزارش سالانه، آزادی اقتصادی (میزان اختیارات فردی، قابلیت ورود به بازار، امنیت مالکیت خصوصی، نقش قانون و...) را با تحلیل سیاست‌ها و نهادهای بیش از ۱۶۰ کشور به علاوه هنگ‌کنگ، ارزیابی می‌کند.

ارتباط با جهان و دسترسی به بازار:

موقعیت جغرافیایی نیکاراگوئه و ارتباطش با بقیه کشورهای جهان، علاوه بر منافع مرتبط با دسترسی به موافقتنامه‌های ترجیحی مختلف، توان صادرات به بازارهای غیرسننتی‌اش را افزایش می‌دهد. موافقتنامه‌های ترجیحی به بخش مهمی از آزادسازی تجارت در نیکاراگوئه تبدیل شده‌اند، لذا، کشور به جست‌وجوی خود در یافتن فرصت‌های موفقیت‌آمیز و مطمئن در تجارت بین‌المللی و اقتصاد جهانی ادامه می‌دهد. همچنین، نیکاراگوئه قراردادهای تجارت آزاد با ایالات متحده، مکزیک، پاناما، تایوان، جمهوری دومینیکن، شیلی، کره جنوبی، اکوادور و اتحادیه اروپا امضا کرده است. به علاوه نیکاراگوئه عضو بازار مشترک امریکای مرکزی، ائتلاف بولیواری خلق‌های امریکای ما (آلبا)، و «نظام تعرفه عمومی تجاری» با ژاپن، نروژ، کانادا، روسیه و سوئیس می‌باشد و در حال مذاکره برای عقد معاهدات بیشتر است.

قوانین ترویج سرمایه‌گذاری:

قوانین مربوط به ترویج سرمایه‌گذاری عبارتند از: ماده قانونی ۳۴۴، قانون تشویق سرمایه‌گذاری‌های خارجی؛ ماده قانونی ۸۲۲، قانون توافق مالیاتی؛ ماده قانونی ۳۸۲، قانون پذیرش موقت رژیم توسعه فعال و تسهیل صادرات؛ ماده قانونی ۹۱۷، قانون منطقه آزاد صادراتی؛ ماده قانونی ۵۳۲، قانون ترویج توربین الکتریکی با منابع تجدیدپذیر؛ ماده قانونی ۳۸۷، قانون ویژه اکتشاف و بهره‌برداری از معادن؛ ماده قانونی ۳۰۶، قانون

مشوق‌های صنعت گردشگری نیکاراگوئه؛ ماده قانونی ۶۹۴، قانون تشویق ایجاد درآمد برای بازنشستگان.

هزینه‌های عملیاتی رقابتی:

نیکاراگوئه یکی از رقابتی‌ترین ساختارهای هزینه در منطقه را ارائه می‌دهد، ساختاری که به شرکت‌ها اجازه افزایش رقابتی بودن و کاهش هزینه‌های اجرایی را می‌دهد و ارزش بیشتری برای محصولات یا خدماتشان فراهم می‌کند. پیش از عملیات اجرایی در یک کشور، هر شرکتی می‌باید روند مهم تخمین همه‌جانبه و ارزیابی را پشت سر بگذارد، زیرا مخارج راه‌اندازی نقش موثری در نتیجه نهایی تصمیم‌گیری برای سرمایه‌گذاری دارد.

حداقل دستمزد:

حداقل دستمزد در بخش‌های مختلف اقتصاد نیکاراگوئه از ۹۲ سنت در ساعت تا ۲٫۰۶ دلار (امریکا) در ساعت به‌علاوه مزایا، متغیر است. مزایای اجتماعی ۵۲ درصد حداقل دستمزد است که شامل: تأمین اجتماعی، مشارکت با مؤسسه ملی فناوری، مرخصی و تعطیلات باحقوق، و عیدی میلاد [حضرت] مسیح و غیره، می‌شود.

در زیر حداقل دستمزدهای قانونی (برحسب دلار امریکا) برای سال ۲۰۱۹ را مشاهده می‌کنید:

بخش	دستمزد ماهانه	دستمزد ساعتی
ساختمان، خدمات مالی و بیمه	۴۲۸٫۷۹	۲٫۰۶
آب و برق، بازرگانی، رستوران و هتل، حمل‌ونقل، انبارداری و ارتباطات	۳۵۱٫۴۴	۱٫۶۸
معادن و استخراج	۳۴۴٫۱۱	۱٫۶۵
صیادی	۲۹۱٫۳۴	۱٫۴

۱/۲۹	۲۶۸/۶۱	خدمات فردی و عمومی
۱/۲۴	۲۵۷/۶۳	صنعت
۱/۳	۲۷۱/۱۹	امور مالی و محاسباتی صنایع
۱/۱۵	۲۳۸/۹۴	دولت مرکزی و شهرداری‌ها
۰/۹۹	۲۰۵/۸۷	صنایع کوچک و دستی و گردشگری ملی
۰/۹۲	۱۹۱/۶	کشاورزی و صنایع و خدمات وابسته

منبع: وزارت کار نیکاراگوئه

در شرکت‌هایی که تحت مقررات منطقه آزاد فعالیت می‌کنند، حداقل دستمزد در سطح منطقه رقابتی‌تر است و این امر نیکاراگوئه را به کشوری مطلوب برای عملیات «کارطلب» تبدیل کرده است.

هزینه‌های مخابراتی:

در نیکاراگوئه چندین شرکت مخابراتی مشغول فعالیت هستند، از جمله کلارو و تیگو که خدمات تلفنی «ئی ۱» ارائه می‌دهند و به‌طور وسیع مورد استفاده شرکت‌هایی قرار می‌گیرند که در سطح بالا امور عملیاتی‌شان را می‌گردانند. علاوه بر آن خدمات مبتنی بر خطوط دیجیتال پیشرفته عرضه می‌شود، شامل انتظار تماس، کنفرانس سه‌جانبه، نمایشگر شماره، صندوق صوتی، و پیامک نوشتاری می‌باشد. در چنین برنامه‌هایی هزینه هر دقیقه تماس بین‌المللی با ایالات متحده و کانادا تقریباً معادل ۰/۲۰ دلار امریکا می‌شود.

هزینه‌های اینترنت:

عمده‌ترین تأمین‌کننده ارتباطات در نیکاراگوئه عبارتند از: کارلو، امنیت، ناوه‌گا، آی‌بی‌دیلیو، آیدی. تمام این شرکت‌ها متعهد به عرضه بسته‌های مختلف هستند که معدل تخمینی قیمت آن‌ها از ۷۰ دلار برای ارتباط ۲۵۶ کیلوبیت بر ثانیه تا ۶۴۰ دلار برای ارتباط ۳۰۷۲ کیلوبیت بر ثانیه می‌باشد.

هزینه خدمات آب:

شرکت نیکاراگوه‌ای آبرسانی و فاضلاب نهاد مسؤل خدمات آب و فاضلاب بهداشتی کشور است. این شرکت تحت مقررات و نظارت مؤسسه آب و فاضلاب نیکاراگوه قرار دارد. در نیکاراگوه یک شرکت معمولی که مصرف آب آن بیش از ۵۰ متر مکعب آب باشد نرخ هر متر مکعب آب مصرفی اش تقریباً ۰/۴۰ دلار امریکا خواهد بود. شرکت آب و فاضلاب همچنین برای مصرف آب چاه‌های خصوصی از مشتریان مبلغی برحسب متر مکعب مصرفی دریافت می‌کند.

هزینه‌های انرژی:

در نیکاراگوه خدمات توزیع برق توسط شرکت دیسنورته-دیس سور عرضه می‌شود و تحت نظارت مؤسسه انرژی نیکاراگوه فعالیت می‌کند. شرکت‌های صنعتی حق انتخاب میان نرخ‌های مختلف با یا بدون تفاوت زمانی دارند. برای یک شرکت صنعتی با قرارداد ماهانه بار بیشتر از ۲۰۰ کیلووات یا کمتر بدون تفاوت، هزینه هر کیلووات در ساعت حدود ۰/۱۹ دلار می‌باشد. علاوه بر این، برای شرکت‌های با حداقل بار متمرکز لازم یک مگاوات در ماه، گزینه‌ای به نام «مصرف‌کننده عمده» وجود دارد تا برق را با نرخ ویژه مستقیماً از تولیدکننده خریداری کند. در همین راستا، تولید انرژی تجدیدپذیر برای مصرف داخلی مجاز است و تشویق می‌شود. مطابق قانون ۱۰۱۱ و ماده اصلاحی ۳۲ از قانون ۲۷۲، قانون صنعت برق، فروش مازاد نیروی برق که توسط ژنراتور وارد شبکه توزیع می‌شود مشمول مزایاست.

نقطه قوت تولیدی

نظام تولید، مصرف و بازرگانی:

هماهنگی مناسبی که میان سیاست‌ها، برنامه‌ها، طرح‌های عمرانی و عملیات مشخص از سوی دولت در سطوح مختلف ایجاد شده، اجازه می‌دهد طرح‌های عمرانی منطقه‌ای یا

ملی با بیشترین اثربخشی پیش بروند و نیز بیشترین ثمربخشی و شفافیت در تخصیص بودجه ملی و منابع مالی خارجی وجود داشته باشد. این همه، برپایه برنامه ملی توسعه انسانی قرار دارد، ترکیب کار نهادهای دولتی و در چارچوب الگوی گفت‌وگو و وفاق دولت آشتی و وحدت ملی صورت می‌گیرد.

الگوی گفت‌وگو و وفاق:

در این الگو سیاست‌گذاری و نیز برنامه‌ها و طرح‌های عمرانی به سمت توسعه بخش‌های مولد هدایت شده، و در اجرای آن‌ها اولویت به بخش‌های محلی داده شده است. طبق این سیاست بخش خصوصی نه به‌عنوان «ذینفع» سیاست‌های عمومی بلکه به‌عنوان «بازیگر عمده» فعالانه در این روند مشارکت دارد و نیز این‌که این سیاست‌ها، برنامه‌ها و طرح‌های عمرانی به‌طور مؤثر با واقعیت‌های تولیدی، زیست‌محیطی، اقتصادی و اجتماعی و سرزمینی که در آن پیاده می‌شود، مطابقت دارد.

تمرکز بر خانواده، محله، تعاونی و اقتصاد مشارکتی:

از ابتدا، دولت آشتی و وحدت ملی تشخیص داد که بیش از ۷۰ درصد اشتغال و ۴۰ درصد تولید ناخالص ملی نیکارگونه توسط خانواده، محله، و اقتصاد تعاونی به وجود آمده است؛ و برای رهایی از فرورفتن در فقر به دست دولت‌های نولیبرال و دستیابی به خواست‌های «محو‌گرسنگی» و برنامه «محو‌رباخواری» از ضربه‌پذیری خانواده‌های روستایی و شهری می‌کاهد و به افزایش چشمگیر اشتغال‌زایی و تولید ملی و نیز به طرح‌ها و برنامه‌های توسعه ملی انسانی مداوماً یاری می‌رساند. از سال ۲۰۱۲ که وزارت خانواده، محله، تعاونی و اقتصاد مشارکتی سازماندهی شد، این بخش تقویت شده است.

رویکرد نو در اقتصاد خلاق:

از جمله محورهای برنامه ملی توسعه انسانی از سال ۲۰۱۸ تا ۲۰۲۱ پیاده‌سازی فرهنگ

کارآفرینی است، توسعه برنامه‌هایی در تمام سطوح که موجب ایجاد انگیزه در امر یاددهی- فراگیری، نوآوری، بهبود مدیریت، بهره‌وری و رقابت در اتحاد راهبردی میان مؤسسات خصوصی و دولت مرکزی، شهرداری‌ها و سازمان‌های اجتماعی بشود.

اقتصاد خلاق، از منظر راهبردی دولت و نهادهای وابسته به آن، موجب دستیابی به سطح بالاتری از بهره‌وری، ارزش افزوده، شایستگی‌های حرفه‌ای، کیفیت کار، عملکرد رقابتی کسب‌وکارهای کوچک و متوسط و همه شرکت‌ها و توسعه کشور می‌شود. این مهم با ترغیب و تقویت مؤسسات ملی و محلی، توسعه زیرساخت‌ها، تشویق بازارها و کسب‌وکارها، تقویت و انگیزش استعدادهای انسانی، تولید و استفاده از فناوری و رشد خلاق تولید قابل حصول خواهد بود.

چگونه نیکاراگوئه علی‌رغم تحمیل تحریم‌های یکجانبه به پیشرفت ادامه می‌دهد: با وجود تهاجمات اقتصادی تحمیل شده از سوی دولت ایالات متحده، نظیر «قانون نیکا»، نیکاراگوئه از طریق سفارتخانه‌های خود در خارج کشور، در همبستگی با کشورهایی که در چارچوب جامعه بین‌المللی مایل به کمک به پیشرفت و توسعه کشور از طریق به‌کارگیری فعالانه منابع و مدیریت سرمایه‌گذاری هستند، به کار خود ادامه می‌دهد.

در مورد سرمایه‌گذاری، علی‌رغم اقدامات قلدرمنشانه، ما به برنامه سرمایه‌گذاری و صادرات به بازار بین‌المللی ادامه می‌دهیم؛ لذا، سرمایه‌گذاری در نیکاراگوئه رو به رشد است. نیکاراگوئه پیمان‌های مودت و همکاری با کشورهای دوست و شرکت‌های خارجی که کارخانجات ملی را خریده‌اند به امضا رسانده؛ سرمایه‌گذاری در بخش‌هایی مثل کشاورزی، زیرساخت‌ها، گردشگری، انرژی و صنعت معدن تشویق می‌شوند؛ و سرمایه‌گذاران همچنان علاقه‌مند به سرمایه‌گذاری در فرصت‌های نیکاراگوئه هستند.

کووید-۱۹ و رکود بزرگ در سال ۲۰۲۰:

با توجه به رکود بزرگ (بحران اقتصادی)، کمتر کشوری در میان کشورهای در حال توسعه با اقتصاد باز، یعنی بدون نظارت بر گردش سود یا سرمایه، یافت می‌شود که وضعیتی باثبات داشته باشد. بنابراین چنین کشورهایی قادر به جذب جدی سرمایه خارجی می‌باشند. نیکاراگوئه از جمله در زمینه‌های گردشگری، انرژی تجدیدپذیر، معادن و جنگلداری چنین وضعیتی دارد.

گردشگری:

در نیکاراگوئه، مانند سراسر جهان، گردشگری یکی از بخش‌هایی است که به دلیل شیوع کووید-۱۹ ضربه شدید خورده است، این بخش پیش‌تر در اثر کودتای نافرجام در سال ۲۰۱۸ ضعیف شده بود. با اتمام این همه‌گیری، تمام کشورهای توریستی باید از نقطه صفر آغاز کنند. توان بازسازی بخش گردشگری نیکاراگوئه بسیار چشمگیر است. چندین رسانه تخصصی در این زمینه، حتی در زمان همه‌گیری کووید-۱۹، مقالاتی منتشر کردند و جنبه‌های مهم و برجسته نیکاراگوئه نظیر زیبایی‌های شهرهای دوره استعماری، ورزش‌های مهیج غیرمعمول در اطراف آتشفشان‌ها، و تنوع مناظر و زیست‌بوم‌ها، و نیز امنیت بالای شهروندان و ارزانی هزینه‌ها را از مشخصات برجسته نیکاراگوئه برشمردند. درعین حال، دولت آشتی و وحدت ملی سرمایه‌گذاری‌های قابل توجهی در خصوص بهبود و قابل دسترس کردن تسهیلات زیرساخت‌های اماکن گردشگری به عمل آورده است.

انرژی تجدیدپذیر:

نیکاراگوئه کشور دریاچه‌ها و آتشفشان‌های جذابی است که موقعیت جغرافیایی در منطقه استوایی را نیز باید به آن افزود. این ویژگی، کشور ما را قادر می‌سازد با استفاده از منابع طبیعی به تولید انرژی خورشیدی، بادی، زمین‌گرمایی و زیست‌توده‌ای بپردازد. شرکت ملی انتقال برق در حال انجام طرح‌های تولید برق در نیکاراگوئه می‌باشد؛ اکنون آن‌ها در حال

ساخت ۱۸ ایستگاه فرعی انرژی هستند. هزینه این سرمایه‌گذاری ۳۰۰ میلیون دلار است. دامنه وسیع شرایط طبیعی کشور برای تولید انرژی سازگار با محیط زیست و تسهیلات برای سرمایه‌گذاران خارجی توجه آن‌ها را برای تولید انرژی، صادرات و فروش آن به شبکه متصل به امریکای مرکزی، از گواتمالا تا پاناما، برانگیخته است.

معادن:

معادن فلزات از بخش‌های سنتی اقتصاد نیکاراگوئه است، که معادن غنی طلا و نقره آن شناخته شده است و این اواخر ظرفیت‌های بالقوه معادن چندفلزه نیز کشف شده است. نصب تصفیه‌خانه‌های فلزات در کشور به ما اجازه می‌دهد ارزش ملی بیشتری به صادرات معدنی بیفزاییم و حتی سنگ معدن را از کشورهای دیگر در منطقه تحویل بگیریم و در نیکاراگوئه فرآوری کنیم.

جنگلداری:

تخمین زده می‌شود حدود ۴۴ درصد سرزمین ملی (۳/۵ میلیون هکتار) زمین‌های جنگلی و ۲۹ درصد (۵/۳ میلیون هکتار) زمین‌های مناسب نظامات تولید کشت جنگلی یا رمه جنگلی می‌باشد. دولت آشتی و وحدت ملی راهبرد بازسازی جنگل، بر پایه تلاش‌های عمومی با برنامه‌های معین مختلف برای بازسازی مناطق محافظت‌شده، از طریق درختکاری جنگلی در نواحی دچار فرسایش را در دستورکار دارد.

درختکاری جنگلی و بخش خصوصی:

در سال‌های اخیر بخش خصوصی نیکاراگوئه ۱۵۰ میلیون دلار در بخش جنگلداری سرمایه‌گذاری کرده است، و چند شرکت با شروطی که به سود کشور است، در حال گسترش سرمایه‌گذاری خود هستند. باید در نظر داشت بسیاری از انواع چوب‌های جنگلی گرانبها در آسیای جنوب شرقی مورد سوءاستفاده قرار گرفتند و اکنون از جنگل‌زدایی رنج

می‌برند، زیرا این کسبی پر منفعت و پول‌ساز برای رهبران نظامی کشورهای متعددی در آن بخش از جهان بوده است.

هم‌اینک بخش یادشده، مدیریت منطقه‌ای به وسعت ۳۲'۸۹۹ هکتار را که شامل مناطق زیر کشت و محافظت شده می‌شود، به عهده دارد.

کشاورزی پایدار و دامداری:

شیوع بیماری کووید-۱۹ بی‌ثباتی کشاورزی صنعتی را بر ملا ساخت. برعکس، فعالیت کشاورزی در نیکاراگوئه اساساً بر مبنای تولید خانوادگی استوار است. طبق داده‌های سال ۲۰۱۱ مؤسسه آمار ملی کشاورزی ۹۸ درصد تولیدکنندگان و ۹۰ درصد زمین‌های کشاورزی را مزارع خانوادگی و ۶۰ درصد سهم کشاورزی در تولید ناخالص ملی را تشکیل می‌دهند، که عمدتاً شامل تولید دانه‌های اساسی (ذرت، برنج، حبوبات و ذرت خوشه‌ای) و دام است.

از یک سو، این را می‌توان به نقطه‌قوت نیکاراگوئه تعبیر کرد، زیرا نظام خانوادگی ملزم به استخدام کارگر خارج از واحد خانواده نیست، و از سوی دیگر، مازاد تولید به آسانی به بازار محلی برده می‌شود و نیاز به حمل‌ونقل پیچیده ندارد.

می‌شود پیش‌بینی کرد با گذر از شیوع کووید-۱۹ مصرف غذای سالم رشد قابل توجهی داشته باشد. تولیدات نیکاراگوئه، به استثنای اقلام خاصی که تولید و فرآوری عمده صنعتی دارند (مثل برنج و نیشکر)، به دلیل استفاده محدود از سموم کشاورزی شناخته شده‌اند. نیاز است با قاطعیت بیشتری از افزایش تولید دامداری پایدار حمایت کنیم، که به تولیدکننده اجازه می‌دهد همزمان با افزایش تعداد دام‌ها، به چراگاه‌های جنگلی فرصت بازسازی دهد و/یا به استفاده از تولیدات کشت جنگلی بپردازد.

ماهی و آبی‌پروری

این ظرفیت تولید کمتر مورد استفاده قرار گرفته است، علت آن هم به‌طور عمده فقدان ناوگان ملی ماهیگیری صنعتی است، لذا قابلیت توسعه این صنعت بسیار زیاد است. نیکاراگوئه همچنین به دلیل وجود تالاب در سواحل کارائیب، قابلیت آبی‌پروری فراوانی دارد. نیکاراگوئه بیش از ده‌هزار کیلومتر مربع آب در داخل سرزمین دارد که شامل ۸۰۲۶۴ کیلومتر مربع متعلق به دریاچه کویبولکا و ۱۰۲۵ کیلومتر مربع آن به دریاچه زولوتلان تعلق دارد، و همچنین حدود ۹۰ تالاب در سواحل کارائیب ظرفیت بالقوه‌ای برای پرورش آبزیان در کشور فراهم کرده است. هم‌اکنون صنعت پرورش میگو در بندر موراسان واقع در خلیج فونسه‌کا برپاست، که در سال ۲۰۱۸ صادراتی معادل ۴۰/۷ میلیون دلار صادرات داشت.